

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 6 grudnia 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania i procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Treść i forma – Artykuł 8 ust. 1 lit. f) – Brak informacji na temat kary dodatkowej – Ważność – Konsekwencje – Wpływ na umieszczenie w zakładzie karnym

W sprawie C-551/18 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hof van Cassatie (trybunał kasacyjny, Belgia) postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 sierpnia 2018 r., w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec:

IK,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, wiceprezes Trybunału, pełniąca obowiązki prezesa pierwszej izby, J.C. Bonichot, E. Regan (sprawozdawca), C.G. Fernlund i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

zważywszy na wniosek sądu odsyłającego z dnia 29 sierpnia 2018 r., który wpłynął do Trybunału w dniu 29 sierpnia 2018 r., o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym na podstawie art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 października 2018 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu IK przez P. Bekaerta, advocaat,
- w imieniu rządu belgijskiego przez C. Van Lul, C. Pochet oraz J.C. Halleux, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez J. Maggio, eksperta,
- w imieniu Irlandii przez G. Hodge, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Mullan, BL,

* Język postępowania: niderlandzki.

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez J.M. Hoogvelde i J. Langer, działających w charakterze pełnomocników,
 - w imieniu rządu polskiego przez J. Sawicką, działającą w charakterze pełnomocnika,
 - w imieniu Komisji Europejskiej przez R. Troostersa, działającego w charakterze pełnomocnika,
- po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2018 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową 2002/584”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach wykonania w Belgii europejskiego nakazu aresztowania wydanego w dniu 27 sierpnia 2014 r. przez sąd belgijski przeciwko IK w celu wykonania w tym państwie członkowskim kary pozbawienia wolności wraz z karą dodatkową polegającą na oddaniu do dyspozycji strafuitvoeringsrechtbank (sądu penitencjarnego, Belgia).

Ramy prawne

Prawo Unii

Karta

- 3 Artykuł 47 akapity pierwszy i drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) stanowi:

„Każdy, kogo [czyje] prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w niniejszym artykule.

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy. Każdy ma możliwość uzyskania porady prawnej, skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela”.

- 4 Artykuł 48 ust. 2 karty stanowi:

„Każdemu oskarżonemu gwarantuje się poszanowanie prawa do obrony”.

Decyzja ramowa 2002/584

5 Motywy 5–7 decyzji ramowej 2002/584 stanowią:

„(5) [...] [W]prowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych bądź podejrzanych, w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku w sprawach karnych [lub ścigania], stwarza możliwość usunięcia [umożliwia wyeliminowanie] złożoności obecnych procedur ekstradycyjnych i związanej z nimi możliwości [związanego z nimi ryzyka] przewlekania postępowania [...]”.

(6) Europejski nakaz aresztowania przewidziany w niniejszej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający [w życie] zasadę wzajemnego uznawania, którą Rada Europejska określa [określiła] jako kamień węgielny współpracy sądowej.

(7) Jako że cel, jakim jest zastąpienie systemu wielostronnej [wielostronnego systemu] ekstradycji zbudowan[ego] na fundamencie Europejskiej konwencji o ekstradycji [podpisanej w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 r.], nie może zostać w sposób wystarczający osiągnięty przez działające jednostronnie państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Rada może przyjąć odpowiednie środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 2 [TUE] i art. 5 [WE]. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymienioną [przewidzianą] w tym ostatnim artykule niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza środki niezbędne dla osiągnięcia tego celu”.

6 Artykuł 1 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Definicja europejskiego nakazu aresztowania i zobowiązania do jego wykonania”, przewiduje:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną [orzeczenie sądowe wydane] przez państwo członkowskie w celu aresztowania [zatrzymania] i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wnioski, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją [nie prowadzi do zmiany] obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 [TUE]”.

7 Artykuł 2 ust. 1 wspomnianej decyzji ramowej stanowi:

„Europejski nakaz aresztowania może zostać wydany w przypadku czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz państwie członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym [polegającym na pozbawieniu wolności] o maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy [których górna granica wynosi przynajmniej 12 miesięcy], albo w przypadku gdy zapadł wyrok [nakładający karę pozbawienia wolności] lub wydano środek zabezpieczający [polegający na pozbawieniu wolności] o wymiarze co najmniej czterech miesięcy”.

8 W art. 3, 4 i 4a wspomnianej decyzji ramowej wymieniono podstawy obligatoryjnej i fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

9 W szczególności w art. 4 pkt 4 i 6 decyzji ramowej 2002/584 przewiduje:

„Wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania:

[...]

4) w przypadku gdy zgodnie z prawodawstwem [ustawodawstwem] wykonującego nakaz państwa członkowskiego ściganie karne lub ukaranie osoby, której dotyczy wniosek, jest ustawowo zakazane [nastąpiło przedawnienie karalności lub wykonania kary] i gdy czyny podlegają jurysdykcji tego państwa członkowskiego na podstawie jego prawa karnego;

[...]

6) jeśli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności], a osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wykonującego nakaz państwa członkowskiego lub w tym państwie stale przebywa [przebywa w wykonującym nakaz państwie członkowskim, jest jego obywatelem lub ma w nim miejsce zamieszkania], a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym”.

10 Zgodnie z art. 8 ust. 1 tej decyzji ramowej, zatytułowanym „Treść i forma europejskiego nakazu aresztowania”:

„Europejski nakaz aresztowania zawiera następujące informacje, podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w załączniku:

a) tożsamość i obywatelstwo osoby, do której skierowany jest wniosek [której dotyczy wniosek];

b) nazwisko i imię, adres, telefon i faks oraz adres e-mail wydającego nakaz organu sądowego;

c) dowody [wskazanie] istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego [nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny [o tej samej mocy prawnej], a wchodzący [wchodzącego] w zakres [stosowania] art. 1 i 2;

d) charakter i kwalifikacj[e] prawn[ą] przestępstwa, szczególnie w odniesieniu do art. 2;

e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym jego czas i miejsce oraz stopień jego popełnienia przez osobę [stopień udziału w popełnieniu przestępstwa osoby], której dotyczy wniosek;

f) orzeczon[ą] kar[ę], jeśli istnieje prawomocny wyrok [został wydany prawomocny wyrok], lub skal[ę] kar przewidzianych za to przestępstwo w prawodawstwie [przez ustawodawstwo] wydającego nakaz państwa członkowskiego;

g) jeśli to możliwe – inne skutki przestępstwa”.

11 Zgodnie z art. 15 decyzji ramowej, zatytułowanym „Decyzja o przekazaniu”:

„1. Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy z uwzględnieniem terminów i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji ramowej.

2. Jeśli wykonujący [nakaz] organ sądowy uważa informacje przekazane przez wydające nakaz państwo członkowskie za niewystarczające do celów podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne przekazanie niezbędnych informacji uzupełniających, w szczególności w odniesieniu do art. 3–5 oraz art. 8, oraz może ustalić termin ich otrzymania, z uwzględnieniem konieczności zachowania terminu określonego w art. 17.

3. Wydający nakaz organ sądowy może w dowolnym terminie przysyłać wszelkie dodatkowe przydatne informacje do wykonującego nakaz organu sądowego”.

12 Artykuł 27 decyzji ramowej, zatytułowany „Możliwość ścigania za inne przestępstwa”, został sformułowany następująco:

„1. Każde państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które wystosowały podobną notyfikację, domniemana jest zgoda [domniemywa się zgodę] na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w związku z pozbawieniem wolności [aresztowanie danej osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności] lub [wykonaniem] środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności] za przestępstwo popełnione przed przekazaniem [tej] osoby inne niż to, z powodu którego została przekazana, chyba że w przypadku szczególnym [w konkretnym przypadku] wykonujący nakaz organ sądowy stanowi [postanowi] inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3 osoba przekazana może nie być [nie może być] ścigana, skazana lub [w inny sposób] pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, za które została przekazana [z powodu którego została przekazana].

3. Ustępu 2 nie stosuje się w następujących przypadkach:

[...]

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenia określonego w art. 8 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, wobec [w odniesieniu do] którego jest ona wymagana, podlega przekazaniu [samo wymaga przekazania] osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej. Zgody odmawia się w przypadkach [ze względów] wymienionych w art. 3, a ponadto można jej nie udzielić jedynie na podstawie przyczyn [ze względów] wymienionych w art. 4. Decyzję podejmuje się nie później niż po upływie [w ciągu] 30 dni po otrzymaniu [od otrzymania] wniosku.

W przypadku sytuacji określonej [W przypadkach określonych] w art. 5 wydające nakaz państwo członkowskie musi udzielić odnośnych [przewidzianych w tym przepisie] gwarancji”.

13 Wzór formularza europejskiego nakazu aresztowania, który znajduje się w załączniku do decyzji ramowej 2002/584, zawiera w szczególności lit. c), zatytułowaną „Wskazania co do długości [wymiaru] orzeczonej kary”, której pkt 2 nakłada na wydający nakaz organ sądowy obowiązek wskazania „[z]astosowan[ej] długoś[ci] [wymiar nałożonej] kary pozbawienia wolności lub zatrzymania [lub zastosowanego środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności]”.

Prawo belgijskie

14 Zgodnie z art. 95/2 de la wet betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (ustawy w sprawie specjalnego statusu skazanych na karę pozbawienia wolności i praw przyznanych pokrzywdzonym w ramach postępowania w przedmiocie wykonania kar), z dnia 17 maja 2006 r. (*Moniteur belge* z dnia 15 czerwca 2006 r., s. 30455), zmienionej przez wet

betreffende de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank (ustawę w sprawie oddania do dyspozycji sądu penitencjarnego) z dnia 6 kwietnia 2007 r. (*Moniteur belge* z dnia 13 lipca 2007 r., s. 38299):

„§ 1. Oddanie do dyspozycji sądu penitencjarnego orzeczone wobec skazanego [...] rozpoczyna się po zakończeniu kary zasadniczej.

§ 2. Przed zakończeniem kary zasadniczej sąd penitencjarny orzeka zgodnie z procedurą ustanowiona w sekcji 2 albo o dalszym pozbawieniu wolności, albo o zwolnieniu oddanego do dyspozycji skazanego w warunkach dozoru.

[...]

§ 3. Oddany do dyspozycji skazany zostaje pozbawiony wolności, jeżeli zachodzi ryzyko popełnienia przez niego poważnych przestępstw przeciwko fizycznej lub psychicznej nietykliwości osób trzecich, które to ryzyko w przypadku zwolnienia w warunkach dozoru nie mogłoby zostać zminimalizowane poprzez nałożenie szczególnych warunków”.

Spór w postępowaniu głównym i pytania prejudycjalne

- 15 Wydanym w obecności stron wyrokiem hof van beroep te Antwerpen (sądu apelacyjnego w Antwerpii, Belgia) z dnia 1 lutego 2013 r. IK, obywatel belgijski, został skazany na karę zasadniczą trzech lat pozbawienia wolności za czyn polegający na wykorzystaniu seksualnym małoletniego poniżej 16 roku życia bez użycia przemocy lub groźby jej użycia. Tym samym wyrokiem i za to samo przestępstwo został on poza tym, tytułem kary dodatkowej, oddany do dyspozycji strafuitvoeringsrechtbank (sądu penitencjarnego) na okres dziesięciu lat (kara zwana dalej „kara dodatkową”). Zgodnie z prawem belgijskim kara ta rozpoczyna się po zakończeniu kary zasadniczej i do celów jej wykonania przed zakończeniem kary zasadniczej strafuitvoeringsrechtbank (sąd penitencjarny) orzeka albo o dalszym pozbawieniu wolności, albo o zwolnieniu oddanego do dyspozycji skazanego w warunkach dozoru.
- 16 Ponieważ IK opuścił Belgię, w dniu 27 sierpnia 2014 r. właściwy belgijski wydający nakaz organ sądowy wydał wobec IK europejski nakaz aresztowania w celu wykonania kary. W europejskim nakazie aresztowania zawarto informację o karze zasadniczej, jej rodzaju i kwalifikacji prawnej przestępstw, a także mających zastosowanie przepisach. Przedstawiono w nim także stan faktyczny. Nie zawarto w nim informacji na temat kary dodatkowej, na którą zainteresowany został także skazany.
- 17 Po zatrzymaniu IK w Niderlandach rechtbank Amsterdam, internationale rechtshulpkamer (sąd rejonowy w Amsterdamie, izba międzynarodowej pomocy prawnej, Niderlandy) orzeczeniem z dnia 8 marca 2016 r. zezwolił na przekazanie zainteresowanego do Królestwa Belgii w celu wykonania kary pozbawienia wolności, jaką miał on odbyć na terytorium Belgii za przestępstwo, z powodu którego zwrócono się o przekazanie.
- 18 Zainteresowany został następnie przekazany organom belgijskim i umieszczony w zakładzie karnym. To umieszczenie w zakładzie karnym było oparte na skazaniu IK na karę zasadniczą, której zakończenie zostało określone na dzień 12 sierpnia 2018 r., a także na karę dodatkową polegającą na oddaniu do dyspozycji na okres dziesięciu lat.
- 19 W dniu 21 czerwca i 19 lipca 2018 r. strafuitvoeringsrechtbank Antwerpen (sąd penitencjarny w Antwerpii, Belgia) orzekł w przedmiocie oddania IK do dyspozycji. W toku tego postępowania zainteresowany podniósł, że przekazanie przez organy niderlandzkie nie może dotyczyć kary dodatkowej i że sąd ten nie może zarządzić pozbawienia wolności w wykonaniu tej kary, biorąc pod uwagę, że wydany przez organy belgijskie europejski nakaz aresztowania nie zawierał informacji o karze dodatkowej.

- 20 To właśnie w tym kontekście w dniu 2 lipca 2018 r. właściwy belgijski wydający nakaz organ sądowy skierował do organów niderlandzkich na podstawie art. 27 decyzji ramowej 2002/584 wniosek o wyrażenie dodatkowej zgody dotyczącej kary dodatkowej. Organy niderlandzkie, stwierdzając, że mogą wyrazić zgodę tylko w celu umożliwienia skazania lub ścigania danej osoby za przestępstwo inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, a taka sytuacja w tym przypadku nie miała miejsca, nie uwzględniły tego dodatkowego wniosku.
- 21 Wyrokiem z dnia 31 lipca 2018 r. strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen (sąd penitencjarny w Antwerpii) oddalił argumentację IK i orzekł o przedłużeniu wobec niego pozbawienia wolności. W dniu 3 sierpnia 2018 r. IK złożył od tego wyroku skargę kasacyjną do sądu odsyłającego, Hof van Cassatie (sądu kasacyjnego, Belgia).
- 22 Zdaniem tego sądu zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 europejski nakaz aresztowania może zostać wydany w celu wykonania kary, w przypadku gdy zapadł wyrok nakładający karę lub wydano środek zabezpieczający o wymiarze co najmniej czterech miesięcy.
- 23 Zgodnie z art. 8 ust. 1 wspomnianej decyzji ramowej europejski nakaz aresztowania wydaje się zgodnie z formularzem znajdującym się w załączniku do tej decyzji ramowej i zawiera on między innymi następujące informacje: wskazanie istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, charakter i kwalifikację prawną przestępstwa, opis okoliczności popełnienia przestępstwa i orzeczoną karę.
- 24 Informacje te powinny umożliwić organom sądowym zbadanie, czy spełnione zostały wymogi formalne i materialne przekazania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania i czy, w stosownym przypadku, istnieją powody, aby uwzględnić podstawę odmowy wykonania nakazu, taką jak przestrzeganie praw podstawowych i zasad ogólnych, o których mowa w art. 6 TUE zgodnie z art. 1 ust. 3 tej decyzji ramowej.
- 25 Poza tym art. 27 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584 stanowi, że z wyjątkiem przypadków określonych w art. 27 ust. 1 i 3 osoba przekazana nie może być ścigana, skazana lub pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, z powodu którego została przekazana.
- 26 W tych okolicznościach Hof van Cassatie (sąd kasacyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 8 ust. 1 lit. f) [decyzji ramowej 2002/584] należy interpretować w ten sposób, że wystarczy, by wydający nakaz organ sądowy wymienił w europejskim nakazie aresztowania tylko orzeczoną, podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności, a nie nałożoną za ten sam czyn w tym samym orzeczeniu karę dodatkową, taką jak oddanie do dyspozycji, która będzie stanowiła podstawę rzeczywistego pozbawienia wolności wyłącznie po wykonaniu zasadniczej kary pozbawieniem wolności i tylko po wydaniu formalnej decyzji przez strafuitvoeringsrechtbank (sąd penitencjarny) w tym przedmiocie?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 8 ust. 1 lit. f) [decyzji ramowej 2002/584] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie przez państwo członkowskie wykonującego nakaz organu sądowego na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, który zawiera jedynie informację o orzeczonej, podlegającej wykonaniu karze pozbawienia wolności, a nie o karze dodatkowej polegającej na oddaniu do dyspozycji sądu penitencjarnego, która została orzeczona za ten sam czyn i w tym samym orzeczeniu, skutkuje tym, że w państwie członkowskim wydającego nakaz organu sądowego może dojść do rzeczywistego pozbawienia wolności w celu wykonania tej kary dodatkowej?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 8 ust. 1 lit. f) [decyzji ramowej 2002/584] należy interpretować w ten sposób, że fakt, iż wydający nakaz organ sądowy nie wymienił kary dodatkowej oddania do dyspozycji sądu penitencjarnego w europejskim nakazie

aresztowania, skutkuje tym, że ta kara dodatkowa, co do której można założyć, iż wykonujący nakaz organ sądowy nie ma o niej wiedzy, nie może stanowić podstawy rzeczywistego pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim?”.

W przedmiocie trybu pilnego

- 27 Sąd odsyłający wniósł o zastosowanie do niniejszego odesłania pilnego trybu prejudycjalnego przewidzianego w art. 107 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 28 W uzasadnieniu tego wniosku sąd ten wskazał, że IK jest obecnie pozbawiony wolności w Belgii w ramach orzeczonej wobec niego kary oddania do dyspozycji w następstwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w dniu 27 sierpnia 2014 r. Zdaniem tego sądu odpowiedź na przedstawione pytania będzie miała rozstrzygające znaczenie dla pobytu IK w zakładzie karnym i jego przedłużenia.
- 29 Należy wskazać w pierwszej kolejności, że odesłanie prejudycjalne będące przedmiotem niniejszej sprawy dotyczy wykładni decyzji ramowej 2002/584, która wchodzi w zakres dziedzin objętych tytułem V części trzeciej traktatu FUE, dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Odesłanie to może w konsekwencji podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 30 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o kryterium pilności, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału należy wziąć pod uwagę fakt, że zainteresowany jest obecnie pozbawiony wolności, a jego pobyt w zakładzie karnym zależy od wyniku sporu w postępowaniu głównym. Ponadto sytuację tej osoby należy ocenić na dzień rozpatrywania wniosku o zastosowanie do odesłania prejudycjalnego trybu pilnego (wyrok z dnia 19 września 2018 r., RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 W niniejszym przypadku, po pierwsze, bezsporne jest, że IK był w tym dniu pozbawiony wolności w Belgii. Po drugie, z wyjaśnień dostarczonych przez sąd odsyłający wynika, że przedłużenie pobytu tej w zakładzie karnym zależy od wyniku sprawy w postępowaniu głównym, ponieważ zastosowany wobec niego środek polegający na pozbawieniu wolności został zarządzony w ramach wykonania wydanego wobec niego europejskiego nakazu aresztowania oraz że przedłużenie pobytu IK w zakładzie karnym w celu wykonania kary dodatkowej zależy od odpowiedzi, jakich Trybunał udzieli na rozpatrywane w niniejszej sprawie pytania prejudycjalne.
- 32 W tych okolicznościach, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, pierwsza izba Trybunału w dniu 10 września 2018 r. postanowiła uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 33 Poprzez swe trzy pytania prejudycjalne, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że pominięcie w europejskim nakazie aresztowania, na podstawie którego przekazano daną osobę, informacji o karze dodatkowej polegającej na oddaniu do dyspozycji, na jaką osoba ta została skazana za to samo przestępstwo i tym samym orzeczeniem, w którym orzeczono zasadniczą karę pozbawienia wolności, stoi na przeszkodzie temu, by wykonanie tej dodatkowej kary po zakończeniu kary zasadniczej i po wydaniu przez krajowy sąd penitencjarny formalnej decyzji w tym zakresie prowadziło do pozbawienia wolności.

- 34 Na wstępie należy przypomnieć, że prawo Unii opiera się na zasadniczym założeniu, zgodnie z którym każde państwo członkowskie dzieli z wszystkimi innymi państwami członkowskimi – i przyjmuje, że państwa te dzielą z nim – szereg wspólnych wartości, na których opiera się Unia, jak sprecyzowano w art. 2 TUE. Założenie to oznacza i uzasadnia istnienie wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, że wartości te będą uznawane i że w konsekwencji prawo Unii, które wprowadza je w życie, będzie przestrzegane [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 35 Zarówno zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, jak i zasada wzajemnego uznawania, która sama w sobie opiera się na wzajemnym zaufaniu między nimi, mają w prawie Unii fundamentalne znaczenie, gdyż umożliwiają one utworzenie i utrzymywanie przestrzeni bez granic wewnętrznych. Dokładniej rzecz ujmując, zasada wzajemnego zaufania wymaga, w szczególności w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, aby każde z tych państw uznawało – z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności – że wszystkie inne państwa członkowskie przestrzegają prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych uznanych w tym prawie [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 36 Z motywu 6 decyzji ramowej 2002/584 wynika, że europejski nakaz aresztowania przewidziany w tej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający w życie zasadę wzajemnego uznawania.
- 37 Celem wspomnianej decyzji ramowej – jak wynika w szczególności z jej art. 1 ust. 1 i 2, a także z jej motywów 5 i 7 – jest zastąpienie wielostronnego systemu ekstradycji opartego na Europejskiej konwencji o ekstradycji, podpisanej w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 r., systemem przekazywania między organami sądowymi osób skazanych bądź podejrzanych w celu wykonania wyroku lub przeprowadzenia postępowania karnego, przy czym ten drugi system jest oparty na zasadzie wzajemnego uznawania [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 38 Decyzja ramowa 2002/584 służy zatem, dzięki ustanowieniu nowego, prostszego i wydajniejszego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej, ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy sądowej, przyczyniając się w ten sposób do realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 39 I tak zgodnie z art. 1 ust. 1 tej decyzji ramowej celem mechanizmu europejskiego nakazu aresztowania jest umożliwienie zatrzymania i przekazania osoby poszukiwanej, tak aby – uwzględniając cel wspomnianej decyzji ramowej – popełnione przestępstwo nie pozostało bezkarne i aby ta osoba był ścigana lub aby odbyła orzeczoną wobec niej karę pozbawienia wolności.
- 40 W tym zakresie zasada wzajemnego uznawania, która stanowi, jak wynika zwłaszcza z motywu 6 decyzji ramowej 2002/584, „kamień węgielny” współpracy wymiarów sprawiedliwości w ramach Unii Europejskiej w sprawach karnych, znajduje zastosowanie w art. 1 ust. 2 tej decyzji ramowej, wprowadzającym regułę, zgodnie z którą państwa członkowskie są zobowiązane do wykonania każdego europejskiego nakazu aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami wspomnianej decyzji ramowej [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 41 Wykonujące nakaz organy sądowe mogą co do zasady odmówić wykonania takiego nakazu wyłącznie z enumeratywnie wyliczonych powodów odmowy wykonania, przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584, a wykonanie europejskiego nakazu aresztowania można uzależnić wyłącznie od jednego z warunków ściśle określonych w art. 5 tej decyzji ramowej. W konsekwencji wykonanie europejskiego nakazu aresztowania stanowi zasadę, zaś odmowa wykonania jest przewidziana jako wyjątek, który należy interpretować ściśle [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 42 I tak decyzja ramowa 2002/584 wyraźnie przewiduje w art. 3 podstawy obligatoryjnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, w art. 4 i 4a podstawy jego fakultatywnej odmowy, a w art. 5 gwarancje, jakich powinno udzielić wydające nakaz państwo członkowskie w szczególnych przypadkach.
- 43 Trybunał poza tym orzekł, że przepisy te opierają się na założeniu, iż dany europejski nakaz aresztowania spełnia przewidziane w art. 8 ust. 1 wspomnianej decyzji ramowej wymogi prawidłowości i że naruszenie jednego z tych wymogów prawidłowości, których przestrzeganie stanowi przesłankę ważności europejskiego nakazu aresztowania, powinno co do zasady doprowadzić wykonujący nakaz organ sądowy do odmowy wykonania tego nakazu (zob. podobnie wyrok z dnia 1 czerwca 2016 r., Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, pkt 63, 64).
- 44 Nie można od razu wykluczyć, by skazanie na karę dodatkową, o której informacja nie została zawarta w europejskim nakazie aresztowania, mogło w pewnych okolicznościach stanowić jedną z podstaw, które mogą uzasadniać odmowę wykonania takiego nakazu.
- 45 To w świetle tych stwierdzeń należy określić, czy w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym pominięcie w europejskim nakazie aresztowania informacji o karze dodatkowej wpłynęło to na wykonywanie uprawnień, jakie wykonującemu nakaz organowi sądowemu przyznaje art. 3–5 decyzji ramowej 2002/584 lub doprowadziło do naruszenia przewidzianego w jej art. 8 ust. 1 lit. f) wymogu prawidłowości.
- 46 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w sprawie w postępowaniu głównym wykonujący nakaz organ sądowy nie był pozbawiony możliwości powołania się na przepisy art. 3–5 tej decyzji ramowej.
- 47 W drugiej kolejności, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym należy określić, czy pominięcie w europejskim nakazie aresztowania informacji o karze dodatkowej nie narusza przewidzianego w art. 8 ust. 1 lit. f) wspomnianej decyzji ramowej wymogu prawidłowości.
- 48 Przepis ten wymaga wskazania „orzeczon[ej] kar[y], jeśli istnieje [został wydany] prawomocny wyrok”.
- 49 Ponadto, w celu uproszczenia i przyspieszenia postępowania w sprawie przekazania przy poszanowaniu terminów przewidzianych w art. 17 decyzji ramowej 2002/584, ta decyzja ramowa zawiera w załączniku specjalny formularz, który wydające nakaz organy sądowe muszą wypełnić, wskazując konkretnie wymagane informacje (wyrok z dnia 23 stycznia 2018 r., Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, pkt 57). Litera c) pkt 2 wspomnianego formularza odnosi się do „[z]astosowan[ej] długość[ci] [wymiaru] kary pozbawienia wolności lub zatrzymania [lub zastosowanego środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności]”.
- 50 Przewidziany w art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej 2002/584 wymóg prawidłowości ma na celu powiadomienie wykonujących nakaz organów sądowych o wymiarze kary pozbawienia wolności, w odniesieniu do której zwrócono się o przekazanie osoby poszukiwanej, która to informacja jest jedną z informacji mających na celu dostarczenie minimalnych danych formalnych, koniecznych, aby

umożliwić tym ostatnim organom szybkie rozpatrzenie europejskiego nakazu aresztowania poprzez wydanie w trybie pilnym decyzji w sprawie przekazania (zob. podobnie wyrok z dnia 23 stycznia 2018 r., Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, pkt 58, 59).

- 51 Celem tego wymogu jest – jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 66 opinii – umożliwienie wykonującemu nakaz organowi sądowemu upewnienia się, że europejski nakaz aresztowania objęty jest zakresem stosowania tej decyzji ramowej, a w szczególności zweryfikowania, że został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, których wymiar przekracza określony w art. 2 ust. 1 decyzji ramowej próg czterech miesięcy.
- 52 W niniejszym przypadku zasadnicza kara trzech lat pozbawienia wolności, na jaką został skazany IK, przekracza ten próg. W konsekwencji wskazanie tej kary wystarczyło do zapewnienia, że europejski nakaz aresztowania spełnia wymóg prawidłowości, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. f) tej decyzji ramowej.
- 53 W tych okolicznościach wykonujący nakaz organ sądowy był zobowiązany przekazać osobę, której dotyczył europejski nakaz aresztowania, aby popełnione przestępstwo nie pozostało bezkarne i aby orzeczona wobec tej osoby kara została wykonana.
- 54 W konsekwencji w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym fakt, że w europejskim nakazie aresztowania nie wskazano kary dodatkowej, nie może mieć żadnego wpływu na wykonanie tej kary w wydającym nakaz państwie członkowskim w następstwie przekazania.
- 55 Wniosku tego nie może podważyć, po pierwsze, argument podniesiony przez IK, a także przez rząd niderlandzki, zgodnie z którym co do zasady decyzja wykonującego nakaz organu sądowego stanowi tytuł, który uzasadnia pozbawienie wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, a w konsekwencji nie można wykonać kary, która nie była przedmiotem decyzji wykonującego nakaz organu sądowego i w odniesieniu do której nie zezwolono na przekazanie.
- 56 Celem decyzji organu wykonującego nakaz nie jest bowiem zezwolenie w danym przypadku na wykonania kary pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim. Jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 81 opinii i jak przypomniano w pkt 39 niniejszego wyroku, decyzja ta ogranicza się do umożliwienia przekazania danej osoby zgodnie z przepisami decyzji ramowej 2002/584, aby popełnione przestępstwo nie pozostało bezkarne. Wykonanie kary pozbawienia wolności znajduje podstawę w podlegającym wykonaniu wyroku wydanym w wydającym nakaz państwie członkowskim, którego wskazania wymaga art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej.
- 57 Po drugie, rząd niderlandzki, uściśliwszy podczas rozprawy przed Trybunałem, że nie podważa ważności europejskiego nakazu aresztowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym, utrzymuje, że wykonanie kary, o której wykonujący nakaz organ sądowy nie został poinformowany, narusza jednak zasadę szczególności. Nie można zgodzić się z taką wykładnią.
- 58 Należy bowiem zauważyć, po pierwsze, że art. 27 decyzji ramowej 2002/584, zatytułowany „Możliwość ścigania za inne przestępstwa”, przewiduje w ust. 2, że osoba przekazana nie może być ścigana, skazana lub pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, z powodu którego została ona przekazana. Po drugie art. 27 ust. 3 lit. g) tej decyzji ramowej przewiduje możliwość zwrócenia się o wyrażenie zgody w tym celu przez wykonujący nakaz organ sądowy po przekazaniu. Tymczasem, jak przyznał sam rząd niderlandzki w uwagach na piśmie, dodatkowa zgoda może dotyczyć tylko przestępstwa innego niż to, z powodu którego dokonano przekazania, nie zaś kary wymierzonej za to samo przestępstwo.

- 59 Z powyższego wynika, że zasada szczególności, o której mowa w art. 27 decyzji ramowej 2002/584, jak przypominała rzecznik generalna w pkt 53 i 54 opinii, odnosi się tylko do przestępstw innych niż to, z powodu którego dokonano przekazania.
- 60 W tym zakresie należy wyjaśnić, że jak wynika z postanowienia odsyłającego, w niniejszym przypadku kara dodatkowa nie została dodana po przekazaniu osoby, o której mowa. Została ona orzeczona za to samo przestępstwo i w tym samym orzeczeniu co skazanie na karę zasadniczą trzech lat pozbawienia wolności.
- 61 W konsekwencji, ponieważ IK został skazany na tę karę dodatkową za przestępstwo, z powodu którego europejski nakaz aresztowania został wydany i wykonany, kwestia, czy wspomniana kara może być przedmiotem wykonania prowadzącego do pozbawienia wolności, podczas gdy wykonujący nakaz organ sądowy o niej nie wiedział, nie jest objęta zakresem stosowania zasady szczególności.
- 62 Po trzecie, należy stwierdzić, wbrew temu co podnosi Komisja Europejska, że ponieważ europejski nakaz aresztowania nie zawierał informacji o karze dodatkowej, to w uwzględnieniu zasady wzajemnego zaufania jej wykonanie może prowadzić do zastosowania środka polegającego na pozbawieniu wolności tylko pod warunkiem, że wykonujący nakaz organ sądowy został uprzednio o tym poinformowany na podstawie art. 15 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 oraz że nie zamierza on na podstawie art. 3–5 decyzji ramowej powołać się w odniesieniu do tej kary dodatkowej na jedną z podstaw odmowy wykonania lub uzależnić wykonania europejskiego nakazu aresztowania od określonych gwarancji, jakich miałyby udzielić wydające nakaz państwo członkowskie.
- 63 Trybunał już orzekł, że w kontekście skutecznej współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych wydające i wykonujące organy sądowe muszą w pełni korzystać z instrumentów przewidzianych między innymi w art. 8 ust. 1 i art. 15 decyzji ramowej 2002/584, aby wzmacniać wzajemne zaufanie leżące u podstaw tej współpracy (zob. podobnie wyrok z dnia 22 grudnia 2017 r., Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, pkt 90, 91).
- 64 W niniejszym przypadku, jak przyznał rząd belgijski podczas rozprawy przed Trybunałem, informacja o karze dodatkowej powinna była być zawarta w europejskim nakazie aresztowania. Niemniej jednak przede wszystkim, jak wynika z pkt 46 niniejszego wyroku, pominięcie w europejskim nakazie aresztowania informacji o karze dodatkowej nie ma wpływu na wykonywanie uprawnień, jakie wykonującemu nakaz organowi sądowemu przyznaje art. 3–5 tej decyzji ramowej.
- 65 Następnie, jak podniosła rzecznik generalna w pkt 109 opinii, z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że IK, wiedząc o istnieniu i wymiarze orzeczonej wobec niego kary, nie powołał się przed wykonującym nakaz organem sądowym na pominięcie w europejskim nakazie aresztowania informacji o karze dodatkowej.
- 66 Wreszcie, jak orzekł już Trybunał, w odniesieniu do postępowania w sprawie europejskiego nakazu aresztowania zagwarantowanie poszanowania praw osoby, o której przekazanie się zwrócono, należy w pierwszym rzędzie do wydającego nakaz państwa członkowskiego, co do którego należy domniemywać, że przestrzega ono prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych uznanych w tym prawie (wyrok z dnia 23 stycznia 2018 r., Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, pkt 50).
- 67 Tak więc decyzja wykonującego nakaz organu sądowego pozostaje bez uszczerbku dla możliwości skorzystania przez daną osobę po przekazaniu, w ramach porządku prawnego wydającego nakaz państwa członkowskiego, ze środków zaskarżenia umożliwiających jej zakwestionowanie, w stosownym przypadku, zgodności z prawem jej umieszczenia w zakładzie penitencjarnym tego państwa członkowskiego, między innymi – jak wynika ze sporu w postępowaniu głównym – z uwzględnieniem europejskiego nakazu aresztowania, na podstawie którego zezwolono na jej przekazanie. Osoba ta może przy tej okazji powołać się w szczególności na poszanowanie prawa do skutecznego środka prawnego

oraz do rzetelnego procesu sądowego, a także prawa do obrony, które przyznają jej art. 47 i art. 48 ust. 2 karty (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2018 r., RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, pkt 50).

- 68 W konsekwencji, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, art. 15 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584 nie może być interpretowany w ten sposób, że nakłada on na wydający nakaz organ sądowy obowiązek poinformowania wykonującego nakaz organu sądowego, po uwzględnieniu przez ten organ wniosku o przekazanie, o istnieniu kary dodatkowej, tak aby wspomniany organ wydał decyzję co do możliwości wykonania tej kary w wydającym nakaz państwie członkowskim.
- 69 Jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 116 opinii, poddanie wykonania kary dodatkowej takiemu obowiązkowi, podczas gdy wykonujący nakaz organ sądowy nie mógł odmówić uwzględnienia europejskiego nakazu aresztowania, byłoby niezgodne z wyznaczonym w tej decyzji ramowej celem ułatwienia i przyspieszenia współpracy wymiarów sprawiedliwości (zob. podobnie wyrok z dnia 23 stycznia 2018 r., Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 70 W świetle całości powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, że art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że pominięcie w europejskim nakazie aresztowania, na podstawie którego przekazano daną osobę, informacji o karze dodatkowej polegającej na oddaniu do dyspozycji sądu penitencjarnego, na którą osoba ta została skazana za to samo przestępstwo i tym samym orzeczeniem, w którym orzeczono zasadniczą karę pozbawienia wolności, w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi na przeszkodzie temu, by wykonanie tej dodatkowej kary po zakończeniu kary zasadniczej i po wydaniu przez krajowy sąd penitencjarny formalnej decyzji w tym zakresie prowadziło do pozbawienia wolności.

W przedmiocie kosztów

- 71 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że pominięcie w europejskim nakazie aresztowania, na podstawie którego przekazano daną osobę, informacji o karze dodatkowej, polegającej na oddaniu do dyspozycji sądu penitencjarnego, na którą osoba ta została skazana za to samo przestępstwo i tym samym orzeczeniem, w którym orzeczono zasadniczą karę pozbawienia wolności, w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi na przeszkodzie temu, by wykonanie tej dodatkowej kary po zakończeniu kary zasadniczej i po wydaniu przez krajowy sąd penitencjarny formalnej decyzji w tym zakresie prowadziło do pozbawienia wolności.

Podpisy